

ПРЫВАТНАЕ УЛАДАННЕ ПА-НАШАМУ

Па Эміліі Іванаўне Азёмшэ я, няхай яна прабачыць, вывучаю новую гісторыю і тэндэнцыі развіцця аграрнага пытання на Беларусі. Вядома, як гаворыцца, бачыцца ў малым. Не трэба пераходзіць да сёлі людзей — дастаткова ад'ехаць ад Мінска на пару дзесяткаў кіламетраў і пагугляць з Эміліяй Іванаўнай. Ёй, дарэчы, былі прысвечаны два артыкулы ў «Звяздзе» («Чорны пераезд», 1990 г.) і «Чорны пераезд-11», 1991 г.).

Не так даўно з Сямкава Гарадка (там жыве Эмілія Іванаўна) прагучаў сігнал трымаўцы прыватнай. Так, значыць, гісторыя заклала новы віраж. Я не памыліўся. Тое, што год-два назад лунала ў паветры, пачало выкрывацца ў асяродку і набываць матэрыяльную форму.

Леташні год быў для Азёмшэ адметным, можна сказаць, гістарычным. Яны атрымалі на рукі папку шэнявага колеру з такімі залатымі літарамі на вокладцы: «Дзяржаўны акт на права карыстання зямлёй». За нумарам 013157. Там, унутры, прыгожым шрыфтам набрана: «Земля прадстаўлена для выдання сялянскай (фермерскай) гаспадаркі ў паўднёва-заходняй частцы валадэння раённага Мінскага райвыканкома ад 19 чэрвеня 1991 г. № 8». І падпіс — «Старшыня Ф. С. Чарнушвіч».

Такім чынам, роўна год, як Азёмшэ валадоўцаў маёнткам не маёнткам, а сваёй зямлёй. Яна — іх. Не саўгаса «Азёрны», не рай і не сельвыканкома, а грамадзян Азёмшэ. Прыватнае ўладанне — праява і праход забаронены.

Скажам, калі сусед націліца на крапіву з гэтай зямлі, то Эмілія Іванаўна велімі проста можа яго пагнаць. А будзе «выступашка» — і ў суд звернецца. І суд, адвадзана з апошнім паказам, прыме на бок. Ну, гэта, канешне, проста разважання. З дазволу Эміліі Іванаўны крапіву руць. Праўда, вядома, агароджы вакол участка ламаюць ужо самастойна. Так, так, ламалі, калі «Акта» яшчэ не было, ламаюць гэтак жа ўдарна і ўпарты зараз, калі ён ужо ёсць. Я не разумею, чыпер чаму?

— А што тут разумець? — гаворыць Эмілія Іванаўна. — Сапраўды, што тут разумець?

Яна першая пачала «ваяваць» за зямлю і волю, першая дабілася некаторых поспехаў. Яна першая атрымала такі пажаданы дакумент шэнявага колеру. На абодвух этапах барацьбы, як мы бачым, ёсць прадмет для заўважання: чаму гэта Азёмшэ ўсёды лезе?

А трэба сказаць, Сямкаў Гарадок пакрысе агароджваецца. І сялянкі ля могілак, пакой я ў мінулыя гады кіраваў да Эміліі Іванаўны, — ужо не сялянкі, а чысці

це людзмі. Ну што ж, арыгінальна, сумненні, праўда, некалькіх нахонт дзейнасці. Царква яна і ёсць царква, а мая зямля — мая. Сваё кашуля, яна, ведаеце, да свайго цела ўсё ж бліжэй.

А народ заварушыўся ўсё-ж. Сёлета няма дурняў разважаль: добра гэта ці не — мець сваю зямлю. Пытанне пераважна ў практычную плоскасць: як я атрымаць наогул.

То тут, то там арганізуюцца

даці хату. У 1972 годзе вярнуліся дадому, маці захацела памерці тут. Мужу даці пабытжы трэба, а з домам нічога не выйшла: на яго пайшлі ўсе абразжэнні, і, калі б не сваячасова куляе карова, не ведалі б, як пражыць зіму.

Людміла Аляксееўна папрасіла ў жывёлаводы, тут у яе ўсё атрымлівалася. Саўгаснае начальства ўперлася рогам: толькі ў паловы. Кансенсус знойдзена не было, і жанчына да пенсіі ў саўгасе не працавала. Хто ведаў, што здарыцца

распадаржэцца, той і ўлада. Так што не магу пагадзіцца з Эміліяй Іванаўнай, якая сцвярджае, што мясцовая ўлада ўсё пусціла на самацёк. Якраз наадварот. Тут усе на кантролі і ўсё прадумана. І калі не жадаць абараніць Азёмшэ ці даць Лазукам гектар замест 60 сотак, то гэта так і задумана. І святая царква тут не дапаможа. Мо толькі пракурор, прызначэнне якога — нагляд за законнасцю, у тым ліку пры размаўванні зямлі. Вось тут сапраўды справу на самацёк пусціць не трэба.

Так што ўсё канцэнтруецца вакол тых, хто ставіць подпісы пад дакументамі ці размаўкоўвае, як, скажам, мясцовая прадаўшчыца Сяніна Марыя Васільеўна.

На Марыі Васільеўне зямельная рэформа заканчваецца, бо яна можа адкрыць магазін, а можа і не, можа прадаць крупы для курэй, а можа і не прадаць. Тэндэнцыя якіх настрой будзе. На яе скардзіліся нават Станіслава Станіслававічу Шушкевічу. Ну і што? На ўсё ўнутраванні Марыя Васільеўна адказвае проста: «А гэтыя сукі няхай пішучы. Нічога ў мяне не атрымаюць». Магу падпісвацца пад гэтым: не, не атрымаюць. Таму што Марыя Васільеўна на сваім месцы мае нават большую ўладу, чым Станіслава Станіслававіч на сваім.

Цікавае рэч мне расказалі ў Сямкавым Гарадку. Наконт магазіна напісалі ў сельсавет, маўляў, прыйшліце камісія. Не прыйшлі. Што рабіць? Улада няма? Лічыце, што няма, адказалі ў Савеці. І былі блізка да іспіту...

Людміла Аляксееўна зямлю наогул і не трэба. Ну так, для жывёлы. Зямля, уперцана яна, спартыстка сёну. Ён вучыцца ў вучыльніцы, дзімі пайдзе служыць у беларускую войска. Калі прыйдзе, разважае жанчына, зямлю раздзяліць. І хто ён будзе, сельскі чалавек без зямлі? Парабак? Так што планы вольныя. Далека скіраваныя.

Машина зрушыла з месца, я ўжо не спыніў.

Мы доўга запрагалі. Як хутка будзем ехаць?

Тут свае законы развіцця. Нёмніна з агрульнай масы зямельна-агроду вылучаюцца найбольш здольныя, якія гектарам не абдуцца. Калі іх колькасць дастане крытычнай масы, пачнецца асноўны, канчатковы падзел, створыцца рынак зямлі. Ну, а што цяперашнія фермеры?

А нічога. Пра іх можна сказаць толькі дзве рэчы: свой час яны некалькі апырэдзілі, але стартынгі магчымасці на будучае сабе забяспечылі.

Як бы ні было, а ўсёку ў бліжэйшы час чакаюць сур'ёзныя пераабаранні. Нічога не хаваў сказець супраць астатняй народнай гаспадаркі, але ўсё рэформу эканоміі ў цэлым вызначыць поспех ці няпоспех рэформы зямельнай.

Сяргей ШАУЦОУ.

Вёска загугла. Усе захацелі зямлі

участак. Не пройдзеш — металічная сетка.

Мясцовай уладай вырашана — кожнаму да 1 гектара. Участкі раздзелены, народ чакіе землеуладальніка, каб хутчэй у гэтую справу ўключыцца. А ў тую работу хапае — уся Беларусь узялася перамяраваць і наразіць зямлю нанова. Ну хопіць ты што гавары і думай, а гісторыя развіцця-такі па спіралі. Па маім прыкладзе, мы зараз нідзе ў чэрвені 1917 года. А мо і ў снежні. Не, хутчэй у чэрвені.

Так што дакументаў пакуль няма, а гэтая Азёмшэ ўжо ўсё перапісваюць. Ну што з ёй пасля гэтага рабіць? Падбіць карову зямлі, каб тыдзень крыўдзілася? Паўвядуць слухі сялянаў? Перагардзіць дарогу на поле? «Стукнуць» у выканком? Нарэшце, пачынаюць і паварочвацца, абласці смачныя, з душы ідучым мамтам? Толькі так, толькі так, паважаныя...

Самое мне незразумелае: Эмілія Іванаўна на суседзяў не крыўдзіць. Яна іх трымае за нячыханых, пакрыўджаных Сістэмай, за «саўгас», карачай кажучы. Іх трэба шкадаваць, разумець, сучашна. А па галоўны быць — дык іх усе жыццё білі, лічыце не дапаможа. У Эміліі Іванаўны нават такая думка ўзнікла: прайсці дапамогі ў царкву. Каб, значыць, яна істотна тлумачыла людзям — у звароту вы заўсёды даспееце ператварыцца, будзь-

«кумпанствы» пакупі кая. Само сабой зразумела — і плугі з баронамі. Конь, трэба сказаць, падняўся ў цане: паводле недакладных даных, 9—12 тысяч за кожную. Добра карова каштуе 25—30 тысяч. (Дарэчы, таксама недакладна, — цэны мяняюцца хутка.)

Ветурчак даўно ў рэдакцыю артыкул: гіне конегалоўня. Не думай, што гіне, хутчэй, трэба чакаць яе расквіту. Знойдучы і людзі, і грошы, бо ёсць попіт. А трактар дарагі. На змену «жалезнаму коніку» ідзе жывы — жыццё поўнае парадкаў.

Такім чынам, будучыя перспектывы абнавіліся, чаго нехта сказаць аб дні сённяшнім. У вёсцы ўсё па-ранейшаму вырашаецца з дапамогай бутэлькі. І лаялінацца да мясцовай улады. Старшыні сельсавета, брыгадзніка і загадчыцы магазіна. Якім бы рэвалюцыйным вынікам і скончылася чарговая пасаджэнне Прэзідыума Вярхоўнага Савета па зямельных пытаннях, рэформа трапіла ў залежыць ад гэтых тых, ну яшчэ, само сабой, старшыні калгаса...

мы доўга запрагалі

Калі сям'я Людмілы Аляксееўны Лазукаў пераехала ў 1953 годзе ў Валгарскую вобласць (былі на тое свае прычыны), то старшыня мясцовага калгаса прыняў іх вядома малака і вядома бохан шпанінага хлеба. На наступны дзень

перабудова і справа дойдзе да пераездзів зямлі? Людміла Аляксееўна не ведала і атрымала толькі 60 сотак, у той час як суседзі — да гектара, Крыўдзіна.

Аграном на яе шматлікія заявы накладваў адну рэзалюцыю: «Ніводнай лішняй соткі не дам». Між іншым, стаж, прычым зароблены ў сельскай гаспадарцы, у Лазукаў ёсць. Што з таго? Што з таго, што кожны год яна здавала па паўтону мяса? Кая ёй брыгадзнік усе роўна не даў: «Калі сваё адсвоіць, тады дам». А чыя яна? 20 сотак прыйшлося «караць» рыдэўкай.

Людміла Аляксееўна, «злачынства» Людмілы Аляксееўны не такое нельга сказаць аб дні сённяшнім. «Паказваць хто ёсць хто» ў Сямкавым Гарадку. Улада трымаецца на тымчасовай і страку. Таму нельга ўпусціць магчымасці іх выклікаць.

Можна сказаць і так: улада зараз — гэта зямля. Хто ёй

Машина зрушыла з месца, я ўжо не спыніў.

Мы доўга запрагалі. Як хутка будзем ехаць?

Тут свае законы развіцця. Нёмніна з агрульнай масы зямельна-агроду вылучаюцца найбольш здольныя, якія гектарам не абдуцца. Калі іх колькасць дастане крытычнай масы, пачнецца асноўны, канчатковы падзел, створыцца рынак зямлі. Ну, а што цяперашнія фермеры?

А нічога. Пра іх можна сказаць толькі дзве рэчы: свой час яны некалькі апырэдзілі, але стартынгі магчымасці на будучае сабе забяспечылі.

Як бы ні было, а ўсёку ў бліжэйшы час чакаюць сур'ёзныя пераабаранні. Нічога не хаваў сказець супраць астатняй народнай гаспадаркі, але ўсё рэформу эканоміі ў цэлым вызначыць поспех ці няпоспех рэформы зямельнай.

Экалогія і дзеці

Юныя экалагі, натуральныя знаўцы прыроды з Брэсцкай, Магілёўскай і Мінскай абласцей сабраліся на беразе Мінскага мора ў экалагічны лагеры. Яны сустракаюцца тут з вядомымі вучонымі-біёлагамі, дзяляцца адзінаццымі вопытамі і ведамі, праводзяць дыскусіі і выстаўны фларыстыкі, дэкалявы гульні, прапагандуюць праекты аховы прыроды.

Па заканчэнні экалагічнай змены вучням выдадзены дыплом і пасведчанні інструктараў па натуралістычнай рабоце, якія дадуць ім магчымасць весці гурткі аматару прыроды ў дзіцячых садах, школах, аздораўчальных лагерах.

НА ЗДЫМКУ: занятыя з экалогіяй праводзіць надыдат біялагічны навуц Аляксандр КУРСКОУ.

Фота Валерыя АЛЯШКЕВІЧА. (БЕЛТА).

Фота Валерыя АЛЯШКЕВІЧА. (БЕЛТА).

СЯМ'Я: ТЭРА ЭКАНОМІТА, ці Як пераадолець крызіс

(Заканчэнне. Пачатак у № 121).

Мы яшчэ назавём не адну прычыну зніжэння дзяржаўнай функцыі сям'і. Галоўная ж з іх вядомая: неспасібнасць забяспечыць жанчыну на вытворчасці, асабліва на рабочым месцы, зацэпачы на рабочым месцы нараджаць не хоча. У выніку нараджаюцца катарыфічны падзе. З 1981 года яна знізілася на рэспубліцы амаль на 15 працэнтаў, а ў Гомельскай вобласці — на 19, у Магілёўскай — на 17, Віцебскай — на 16 працэнтаў. І менавіта тут катастрофічна «старэюць» вёскі, хронічны дэфіцыт на маладыя рабочыя рукі на вытворчасці. Вось і варта падумаць, што выйдзе: безагляднае ўцягненне ўсіх жанчын у вытворчасць пад фальшывым сцягам «роўнасці» поладзіць іх усе ж паміраюць, але дастойна апытваюцца праца для прадстаўніц «слабодзін» вёскі, каб яны не гублялі ботам і прыродой дадзенай ім вялікую выскардуючы місію — нараджаць дзяцей, працягваюць род чалавечы.

СІМ'Я, МАЦЕНІША ЗА СЯМ'Ю, у выхаванні няма. Яна заўсёды наакупляла і перадавала агульначалавечы маральна-этычны каштоўнасці, традыцыі, практычныя веды. Менавіта ў сям'і — гэтай першай ступені чалавечы грамадства, які трапіла забавяжыць чыцці Цішэра, чалавек атрымлівае першы і найбольш трывалы рыс свайго характару, першы ўрок дабрыні, шчырасці, грамадзянскасці. Тут закладваюцца асновы асобы.

На Захадзе страмліваючы ўплыў на сексуальныя бязмужжы аказвалі законы, царква, рэлігія. У нас іх не было ці яны, як напрыклад, рэлігія, былі прыдушаны. Гурткі і палітычны бізнес на Захадзе імпарта адлікнуўся на сексуальны выбух, наладзіўшы цэлую індустрыю кантралявання — вытворчасць сучасных сродкаў папярэджання цяжарнасці. Наш друк пасмаіхся з гэтага, не забавяжам, што робіцца з нашай жанчынай. Яна ці сур'ёзна функцыянальна адхіленая, акія пры неспрыяльных умовах (а іх пасля Чарнобыля стала яшчэ больш) могуць прывесці да цяжкіх вынікаў. Практычна толькі 15—20 працэнтаў падлеткаў здаровых.

Насельніцтва былога СССР з 1940 года вырастае прыкладна на 40 працэнтаў, а вытворчасць алкагольных напіткаў — больш чым на 7000! Тут час ва ўрадавых колах панавала думка, што без гарэлка нельга збалансавана дзяржаўны бюджэт. Падман! Гарэлка на іспосць больш шкоды, чым ад яе прыбыток.

Гавораць, Рымская імперыя загінула ад гарэлка і віна. Я глыбока перакананы, што адной з самых глыбокіх прычын краху сацыялізму і развалу савецкай дзяржавы з'явілася беспробуднае п'янства, планамернае і бессэнсавое спойнае п'янства, якое пачалося з канца 1924 года, калі Сталін увёў дзяржаўную манополію на гарэлку.

НАША СЯМ'Я ў глыбокім крызісе. Ёе трэба займаць на ўсіх узроўнях ад працоўных калектываў да ўрада і Вярхоўнага Савета рэспублікі. І займацца не спарадычна, не адзіночымі, а важнымі акцыямі накіраванымі на павышэнне дапамогі магідацельным сям'ям, а сістэмна, пастаянна, з улікам усіх эканамічных, сацыяльных, духоўных, маральных фактараў, якія

экалагічнай катастрофы, якую перажывае наш народ, моцна падарвана імунная сістэма арганізма чалавека.

Французскі ўрач Дэма доўгі час называў за п'янствам «дэсці сям'ю алкаголікаў». За 28 гадоў у іх нарадзілася 57 дзяцей, з іх 25 памерла ад паталагічных змяненняў у арганізме ва ўзросце да году, з 32, што засталіся, пяць пакутавалі зямель, сталіні ж — чыркай формай вядзінні мозгу, 12 раслі бездапаможнымі і дзікамі і толькі дзевяць дзяцей былі без прыметных адхіленняў у развіцці.

Такое абдысвалася, калі алкагалізм быў з'явай даволі рэдкай. Цяпер жа чырка знайсці тым, дзе жывебудаўніцтва, асабліва ў сям'і, не з'яўляецца спартным напіткам. Спартыванне алкагольных вырабаў у рэспубліцы дасягнула 10—12 літраў на чалавека ў год. Гэта па 50—60 паўлітрованых саркарадуснай на душу, а на сям'ю — з чатырох чалавек — ажно 240! Як лічыць статыстыкі, прыкладна 200 тысяч хронічных алкаголікаў, спрод іх больш за 20 тысяч жанчын. А хто калі лічыў, што ў сям'і не можа ні працоўных і спартных напіткаў паціку, як кажуць, пад коўрамі?

У такой сітуацыі няцяжка ўявіць, што чакан наш народ, усё нацыю ў бліжэйшым будучым. Мы набліжамся да трагічнай рысы — 25 літраў алкаголю на душу насельніцтва ў год. На думку спецыялістаў, за гэтай рысай — бездань, з якой няма выйсця — фізічная і духоўная дэградацыя нацыі. Трапіўшы ў яе, народ ужо не можа ні працоўны, ні жыць свабодна, ні выжыць. Сімptoms такой катастрофы ў нашай нацыі. Катастрофа нарастае дзіцячы і мацярынскія захаванні і мацярынскія. Яны ў нас з 3—5 разоў вышэйшыя, чым у Японіі, Францыі, Германіі, ЗША. Кожнае пятае дзіця нараджаецца хворым, дзесяткі тысяч — са спадчыннымі паталагічнымі адхіленнямі. Кожны трэйх чалавек дзіцячы сядоку пакутуе неурозам. 25—35 працэнтаў школьнікаў хворыя на авітаміноз, з дэфектамі зроку, вымаўлення. Ішчэ 40—45 працэнтаў маюць у сваім развіцці сур'ёзныя функцыянальныя адхіленні, акія пры неспрыяльных умовах (а іх пасля Чарнобыля стала яшчэ больш) могуць прывесці да цяжкіх вынікаў. Практычна толькі 15—20 працэнтаў падлеткаў здаровых.

Забяспечыць больш-менш прымаальны ўмовы для побыту і развіцця сям'і — адзін бок справы. Але механічна пасля ішчэ шчасце ў кожным доме не магчыма. Тут патрабуюцца вялікая школа, можа, не адна акадэмія, цэлая сістэма выхавання пацугу — той база, на якой і трымаецца сапраўды моцная сям'я. Аднак і тут у нас хапае парадкаў. Ёсць даследчы, навуковы, эксперыментальны інстытуты на раслінаводства, жывёлаводства. Калі браць былою саюзнаю структуру навуковых устаноў, дык кожны від жыццёвай пачынаюць ад прасценскай авікі (свінаводства) і канчаючы трусом, меў свой (усесаюзны) навукова-даследчы інстытут. А інстытута чалавека, сям'і не было і няма.

Наша нацыя прыйшла да такога стану маральнай дэградацыі, духоўнага выраджэння, што акладваць справу яе выратавання больш нельга. Трэба адкінуць усе гульні ў навуковыя, культурныя, экалагічныя дэфіцыты, старшыні інстытутаў сям'і, акадэмію чалавека, і ўсім, хто яшчэ не страціў пачуцця адказнасці, веры ў будучыню, заняцца адной праблемай: як захаваць на Зямлі чалавека? Як старшыні дастаткова мінімум сродкаў і ўмоў, каб падтрымаць яго статус і годнасць, home sapiens? Мяркую, што без сям'і — трывалай, здаровай, гарманічна развітай — вырастаць чалавек і чалавечасці немагчыма.

Савелій ПАУЛАУ, прафесар.

Пра сёе-тое

♦ Посуд, у якім узбіваецца бялі, папярэдне старанна памыць, а потым пратрыце паперай, каб выдзіць усе слэды тлушчу. Памытае, што бялок з кропелькамі тлушчу не ўбіваецца.

♦ Малапрыемная работа — мыццё насовак. Паспрабуйце такі спосаб: у тазік з цёплай вадой кіньце прыгчыты паваранай солі, замачыце на соўні гадзіны на дзве, потым прываліце — воль і ўсё.

♦ Для барацьбы з моцным выкарыстаннем газеты, якія пахнуць друкарскай фарбай, паколькі моль не выносіць гэтага паху. Вычышчанае і высушанае адзёнае загортаваць у газеты. Дробны рэчы (рукавіцы, шапкі, шапкі) можна нават заклаць. У лямпацы і футравы абутак газеты закладваюць унутр. Час ад часу іх трэба мяняць на свежыя.

♦ У жылых памяшканнях і кухнях лепш сцены цыраць не клеіць, бо яна шчыльна закрывае поры будаўнічага матэрыялу, сцены не паглынаюць вільгаці, што вядзе да парушэння вільгацеабмену. Цалкам пакрываць сцены цыратай можна ў вентылюемых памяшканнях — ваннах пакоях, туалетах, а таксама ў памяшканнях для кароткачасовага знаходжання (калідор, падсобныя памяшканні).

♦ Шапелер з пльнечным пакрыццём не ўбірае вільгаці і не прускае паветра, а гэта можа ў некаторых выпадках прыводзіць да парушэння паветрана-вільготнага рэжыму памяшкання. Урачы-гігіеністы рэкамендуюць аздаваць такія шапелеры памыючы, дзе людзі бываюць нямат часу. На кухні выкарыстоўваць іх не варта, бо з-за істотнага павышэння тэмпературы і вільготнасці паветра можа адбыцца кіслічная дэструкцыя пльнечнай пльні. Пры гэтым у паветра памяшкання будучы выдзяляюць рэчывы, удыханне якіх можа адымаць адывацца на здароўе людзей.

♦ Палавінкай разрэзанай цыбуліны лёгка пачысціць нож ад іржы.

♦ Каб масла не пачарнела пры абсмажванні ў ім піражкоў, пакладзіце ў яго сырую бульбуну.

♦ Смажанае тупленое малако можна атрымаць, калі малако, якое толькі ўскіпела, адрэжыць у чысты, спеласнуты гарачай вадой тэрмас і патрымаць 6—7 гадзін.

Алюмініевы посуд робяць са звычайнага ці папярэдняга алюмінію. На паверхні алюмінію заўсёды ёсць плёнка вокісу, якая захоўвае метал ад далейшага акіслення. Калі вы варылі ў алюмініевай каструлі боршч, варэнне, кампот, напэўна, заўважалі, што пасля гэтага яна на нейкі час становіцца ўнутры светлая і бліскучая. Аказваецца, солі і арганічныя кіслоты, якія ўтрымліваюцца ў агароднінне, ягодах і фруктах, разбураюць плёнку вокісу алюмінію, і ён часткова пераходзіць у ежу. Менавіта таму алюмініевыя каструлі трэба выкарыстоўваць толькі для прыгатавання такіх страў, якія ўтрымліваюць мала кіслот і звычайную колькасць солі (бульба, розныя кашы, макаронны). Калі ж вы варылі ў алюмініевай каструлі кіслую ці салёную ежу, адрэжы перахадзіць яе ў эмаляваныя, шкляныя ці фаянсавы посуд. Пасля гэтага разбурана плёнка адновіцца пад уздзеяннем кіслароду паветра і вады.

♦ Бульён стане залатым, калі дадаць у яго крыху прамытага шалуніны ад цыбулі.

♦ Пах цыбулі з патыліні можна выдзіць, насыпаўшы на яе гарачую паверхню вільготны спіты чай.

♦ Калі ў вас слабыя, рэдкія валасы, рабіце час ад часу для іх пахажуючы маску. Змешайце чайную лыжку мёду, сыры жэлюток, лыжку алею сланечнікавага ці рынавага, лопухавога, дзве чайны лыжкі шампуну і сок нарэзанай цыбулі. Нанясце гэтую сумесь на скуру галавы, павяжыце поліэтыленавую хустку, зверху што-небудзь цёплае. Праз гадзіну-дзве памыць галаву шампунем.

♦ Чым буйней нарэзаная агародніна, тым менш пахажуючы рэчывы страчвае яна пры варцы і кансерваванні.

♦ Звараны на зіму тамат звычайна разліваюць у бутэлькі і спойкі, але вольна накрыўка да іх не заўсёды ўдаецца падарваць. Есць такі спосаб: закрываць посуд марляй у два слаі (яе трэба папярэдне перапрацаваць), зрабіць невялікае паглыбленне і абвясці на марлі ніткай. Марля не павіна дакранацца да тамату. У паглыбленне гарыць намыцце соль. Ад паветра (тамат гарачы), яна стане вільготнай, а потым зачыраецца, перакрывае доступ паветру. Закаржываюцца такім чынам спойкі з таматам можна захоўваць пры пакаёвай тэмпературы. Каб адкрыць бутэльку, корак змяноўваць вадой, а потым здымаць разам з марляй.

САМ САБЕ МЕТЭАРОЛАГ

Навальніца набліжаецца...

Звычайна навалніцы ўтвараюцца на халодным атмасферным фронце аб унутры аднароднай паветранай масы ў гарачае надвор'е (г.э. мясцовыя навалніцы). Прыходзім найбольш характэрныя прыкметы набліжэння навалніцы.

1. Няроўны ход атмасфернага ціску або павольнае зніжэнне яго.
2. Высокая тэмпература паветра пры слабым ветры. Узровень пары.
3. Кучавыя воблакі з'яўляюцца зранку і інтэнсіўна развіваюцца, але к веку не знікаюць. Яны прымаю

